

1

ЯРКА МРЕЖА

*„А тя седи, тъй млада, както стара е земята,
и тихичко умислена тъче,
мъже блазни на ярката си мрежа с красотата,
докато сърце и тяло, и живот във нишките ѝ оплете.
Макът и розата – това са нейните цветя,
о, Лилит, нима има някой на света,
когото нежни ласки и омая да не могат да пленят?“*

Данте Габриел Росети, „Красотата на тялото“

Натежала от пушек зимна мъгла бе легнала над Лондон, бледите ѝ пипала пъплека из улиците и окичваха сградите с мътносиви гирлянди. Хвърляше сив покров върху съспаните дървета, когато Люси Херондейл подкара каретата си по дългата занемарена алея, отвеждаща до Чизик Хаус, чийто покрив се издигаше от мъглата като хималайски връх над облаците.

Когато стигна до предните стъпала, тя наметна коня си Балиос с одеяло, целуна го по носа и пое през останките от терасираната градина. Мина покрай изпотрошените, обвити в дългите ластари на пълзящи растения статуи на Вергилий и Софокъл, чиито отчупени ръце и крака се въргалияха сред бурените. Други статуи бяха полускрити от надвисналите дървета и отдавна неподрязаните плетове, сякаш гъстата растителност ги поглъщаше.

Люси прескочи рухналата беседка с рози и най-сетне стигна до старата градинска барака. Покрива ѝ отдавна го нямаше, но Люси имаше чувството, че се е натъкнала на изоставена някъде овчарска колиба. Отвътре дори се извиеше тънка струйка дим. Ако това се случваше в „Красивата

Корделия“, в този миг един луд, но красив херцог щеше да се зададе, залитайки през пустошта, ала в живота никога не ставаше като в книгите.

Земята около бараката беше осеяна с малки купчинки пръст – там, където през последните четири месеца двете с Грейс бяха погребали неуспешните резултати от експериментите си – злощастните тела на паднали птици или убити от котки плъхове и мишки, които двете отново и отново се бяха мъчили да съживят.

Досега нищо не беше подействало. А Грейс дори не знаеше всичко. Все още не подозираше за способността на Люси да заповядва на мъртвите. Не знаеше, че Люси се бе опитала да *заповяда* на мъничките телца да се съживят, опитала се бе да проникне в тях, да открие нещо, с което да ги издърпа обратно в света на живите. Ала така и не беше успяла. Каквато и част от тях да бе могла да командва някога, си бе отишла със смъртта им.

Не беше споменала нищо от това на Грейс.

Свивайки философски рамене, Люси отиде до масивната дървена врата (понякога се чудеше какъв бе смисълът от врата на постройка, която нямаше покрив) и почука по предварително уговорения начин: едно – две, едно – две.

Начаса чу как някой прекоси пода и освободи резето. Вратата се отвори и Грейс Блекторн застана на прага. Лицето ѝ беше сериозно, косата ѝ падаше свободно около раменете и грееше със сребристо сияние дори в мъгливото време.

– Ти дойде.

Звучеше по-скоро учудена, отколкото зарадвана.

– Нали казах, че ще дойда.

Люси мина покрай нея. Бараката се състоеше от единаединствена стая с под от отъпкана, отчасти замръзнала пръст.

До стената, под меча на рода Блекторн, който висеше от грубо изковани куки, беше избутана маса, върху която имаше импровизирана лаборатория: редички с алембици* и стъклени шишенца, хаванче с чукало и дузини епруветки. Останалата част от масата беше заета от най-различни пликчета и тенекиени кутии, някои от които бяха отворени, други – изпразнени и събрани на купчинка.

* Уред за дестилация. – Б. р.

До масата направо върху земята беше накладен огън – източникът на дима, който се издигаше над липсващия покрив. Неестествено тихите, зелени пламъци, които излизаха не от цепеници, а от купчина камъни, се протягаха хищно нагоре, сякаш се опитваха да погълнат железния казан, който висеше над тях, закачен на кука. От клокочещата в казана черна отвара се излъчваше миризма едновременно на пръст и на нещо химическо.

Люси се приближи бавно до друга, по-голяма, маса. Върху нея беше поставен ковчег, през чието стъкло Люси ясно можеше да види Джеси, досущ такъв, какъвто беше последния път, когато бяха заедно – бяла риза, черна коса, падаща меко на тила му. Клепачите му бяха бледи полумесеци.

Люси не се беше ограничила единствено с птици, прилепи и мишки. Беше се опитала да заповяда и на Джеси да се съживи, макар че можеше да го прави единствено по време на кратките периоди, когато Грейс отидеше да донесе нещо и я оставеше сама с тялото на Джеси. Беше се справила още по-зле, отколкото с животните. Джеси не беше празен като тях... Люси долавяше нещо в него: живот, енергия, душа. Ала каквото и да беше, то беше застопорено в пространството между живота и смъртта и тя не бе в състояние да го помръдне. Дори само да се опита я караше да се чувства зле, слаба, сякаш правеше нещо нередно.

– Не бях сигурна дали ще дойдеш – отвърна Грейс троснато. – Чакам от толкова време. Намери ли татула?

Люси бръкна в джоба си, за да извади малкия пакет.

– Не ми беше лесно да се измъкна. И не мога да остана много. Имам среща с Корделия тази вечер.

Грейс взе пакета и разкъса опаковката.

– Защото сватбата е утре? Но какво общо има това с теб?

Люси я погледна изпитателно, но другото момиче като че ли наистина не разбираше. Грейс често не бе в състояние да проумее защо хората правят разни неща, когато отговорът беше, *защото така постъпват приятелите или защото това правиш за някого, когото обичаш.*

– Аз съм нейният *suggenes* – отвърна Люси. – Аз ще я съпроводя до олтара, но освен това ще осигуря помощ и съдействие преди церемонията. Тази вечер ще изляза с нея, за да...

Ссс. Грейс беше изсипала съдържанието на пакета в ка-

зана. Един пламък подскочи към тавана, а после се издигна облаче дим.

– Не е нужно да ми казваш. Сигурна съм, че Корделия не ме харесва.

– Няма да обсъждам Корделия с теб.

Люси се закашля леко.

– Е, на нейно място и аз не бих ме харесвала – рече Грейс. – Ала не е нужно да обсъждаме каквото и да било. Не те пови-
ках тук, за да си бъбрим.

Тя сведе поглед към казана. Мъгла и пушек се сблъскаха в малкото помещение, обгръщайки Грейс в мъждив ореол. Люси разтърка облечените си в ръкавици ръце, а сърцето ѝ заби учестено, когато Грейс се залови да рецитира:

– *Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!**

Под напева на Грейс отварата закипя по-яростно, пламъците засъскаха, издигайки се все по-високо и по-високо, облизвайки дъното на казана. Част от сместа преля над ръба и оплиска земята. Люси инстинктивно отскочи назад, когато от пръстта поникнаха зелени стъбълца и се покриха с листа и пъпки, стигайки почти до коленете ѝ.

– Действа! – ахна тя. – Наистина действа!

Мимолетен спазъм на удоволствие пробяга по обикновено безизразното лице на Грейс. Тя тръгна към ковчега и Джеси...

Толкова бързо, колкото бяха поникнали, цветята увехнаха и се откъснаха от стъблата. Беше като да видиш как времето тръгва по-бързо. Люси гледаше безпомощна как листата падат, как стъблата изсъхват, напукват се и се прекършват под собствената си тежест.

Грейс стоеше като вкаменена, приковала очи в мъртвите цветя, лежащи в пръстта. Хвърли поглед към ковчега... ала Джеси не беше помръднал.

Естествено, че не беше помръднал.

Раменете на Грейс бяха сковани от разочарование.

– Другия път ще помоля Кристофър да ми даде по-пресни съставки – каза Люси. – Или по-силни реагенти. Трябва да има нещо, което не правим както трябва.

* Тук живеят мъртвите. С огън и желязо, от тишината, от душата. От тишината, от душата! Той ще се надигне (лат.). – Б. пр.

Грейс застана над ковчега на брат си и долепи длан до стъклото. Устните ѝ се раздвижиха, сякаш шепнесе нещо, ала Люси не знаеше какво.

– Проблемът не е в качеството на съставките – заяви тя с тих, студен глас. – Проблемът е, че твърде много разчитаме на науката. Активатори, реагенти... Възможностите на науката са печално ограничени, когато става дума за нещо като това, което се опитваме да направим.

– Откъде би могла да знаеш?

Грейс я изгледа студено.

– Знам, че ме мислиш за глупава, защото не съм получила никакво обучение, но докато бях в Идрис, успях да прочета доста книги. Всъщност прочетох по-голямата част от библиотеката.

Люси трябваше да признае, че Грейс бе поне отчасти права – не бе имала представа, че другото момиче проявява интерес към книгите или към каквото и да било освен това да измъчва мъжете и да се опитва да възкреси Джеси.

– Ако не разчитаме на науката, какво друго предлагаш?

– Очевидното. Магия. – Грейс говореше така, сякаш проучава малко дете. – Не тези... тези детски игрички, заклинания от книга, която майка ми дори не си е направила труда да скрие. – Тя почти изплю думите, пропити с отвращение. – Трябва да почерпим сила от единственото място, където може да бъде открита.

Люси преглътна.

– Имаш предвид некромантия. Да почерпим сили от смъртта и да я използваме за магия над мъртвите.

– Някои биха сметнали подобна магия за зла. Аз твърдя, че е необходима.

– Е, аз я смятам за зла. – Люси не бе в състояние да скрие раздражението в гласа си. Грейс като че ли беше взела решение без нея, което определено не беше в духа на партньорството им. – А не искам да правя зли неща.

Грейс поклати пренебрежително глава, сякаш Люси вдигаше врява за нищо.

– Трябва да го обсъдим с някой некромант.

Люси обви ръце около лактите си.

– Некромант? За нищо на света. Клейвът ще забрани дори ако можехме да намерим някой.

– Има си причина за това – отвърна Грейс рязко и повдигна края на полите си. Изглеждаше готова да се махне от бараката. – Онова, което трябва да направим, не е напълно добро. Не... не и в смисъла, който повечето хора влагат в тази дума. Ала ти вече го знаеше, Люси, така че можеш да престанеш да се държиш така, сякаш си много по-добра от мен.

– Грейс, не. – Люси застана пред вратата, за да ѝ попречи да излезе. – Не го знам и не мисля, че Джеси би искал това. Не може ли да говорим с някой магьосник? Някой, на когото Клейвът има доверие?

– Клейвът може и да му има доверие, но не и аз. – Очите на Грейс горяха. – Реших, че би трябвало да работим заедно, защото Джеси като че ли те харесваше. Само че ти не познаваше брат ми отдавна и никога не си го срещала, докато беше жив. Едва ли можеш да се наречеш експерт. Аз съм му сестра и ще го съживя... каквото и да съм принудена да направя и както и да съм принудена да го направя. Разбираш ли това, Люси? – Грейс си пое дълбоко дъх. – Време е да решиш дали те е грижа повече за скъпоценната святост на собствения ти живот, отколкото за това да върнеш живота на брат ми.

* * *

Корделия Карстерс потръпна, когато Риса намести гребена от черупка на костенурка по-здраво. Той крепеше гъстата ѝ тъмночервена коса, навита на руло, която прислужницата им я беше убедила да вдигне в сложна прическа, уверявайки я, че е много популярна.

– Не е нужно да си даваш чак толкова труд тази вечер – опитала се бе да възрази Корделия. – Това е просто парти с шейни. Косата ми, така или иначе, ще се разроши, колкото и гребени и фиби да натъпчеш в нея.

Неодобрителният поглед на Риса беше надделял. Корделия предполагаше, че според Риса повереницата ѝ трябва да положи усилие да изглежда добре за годеника си. Та нали Корделия се омъжваше за Джеймс Херондейл, който беше превъзходна партия по стандартите на което и да било общество, нефилимско или мунданско – красив, богат, с добри връзки и мил.

Нямаше смисъл да ѝ обяснява, че е без значение как из-

глежда. На Джеймс щеше да му е все едно, независимо дали Корделия се появеше облечена в бална рокля или чисто гола. Само че нямаше да спечели нищо, ако се опиташе да обясни това на Риса. Всъщност прекалено рисковано бе да го обясни на когото и да било.

– *Dokhtare zibaye man, tou ayeneh kohdet ra negah kon* – каза Риса, поднасяйки сребърно огледалце пред нея.

Красивата ми дъщеря, погледни се в огледалото.

– Изглежда прекрасно, Риса – принудена бе да признае Корделия. Перлените гребени изпъкваха поразително в тъмнорубинената ѝ коса. – Но как ще го надминем утре?

Риса просто ѝ смигна. Поне някой очакваше следващия ден с нетърпение, помисли си Корделия. Всеки път, когато се сетеше за сватбата си, ѝ се приискваше да скочи от прозореца.

Утре за последен път щеше да седи в тази стая, докато майка ѝ и Риса впитат копринени цветя в гъстата ѝ, дълга коса. Утре трябваше да изглежда толкова щастлива младоженка, колкото бе и издокарана. Утре, ако имаше късмет, вниманието на повечето от гостите на сватбата ѝ щеше да бъде погълнато от дрехите ѝ. Или поне така се надяваше.

Риса я тупна лекичко по рамото и Корделия се изправи покорно, поемайки си една последна голяма глътка въздух, преди Риса да пристегне корсета ѝ, за да повдигне гърдите и да изправи гръбнака ѝ. Природата на корсета, помисли си Корделия с раздражение, бе да напомня на жените за всеки миниатюрен начин, по който формата на телата им се различаваше от невъзможния идеал на обществото.

– Достатъчно! – разбунтува се тя, когато банелите от китова кост се впиха в кожата ѝ. – Надявах се все пак да хапна нещо на партито.

Риса направи физиономия и ѝ подаде рокля от зелено кадифе. Корделия пристъпи в нея и Риса издърпа дългите, тесни ръкави по ръцете ѝ, намествайки изобилната дантела около китките и деколтето ѝ. След това дойде ред на процеса по закопчаването на редицата миниатюрни копченца, които се спускаха по гърба. Роклята беше тясна – Корделия никога не би успяла да се напъха в нея без корсета. Пръстенът на рода Херондейл – видимият символ на годежа ѝ,

проблесна върху лявата ѝ ръка, когато я вдигна, така че Риса да намести Кортана на гърба ѝ.

– Време е да слизам – каза тя, докато Риса ѝ подаваше малка копринена чантичка и маншон, за да си топли ръцете. – Джеймс почти никога не закъснява.

Риса кимна отсечено, което за нея беше равносилно на гореща прегръдка за довиждане.

Вярно бе, помисли си Корделия, докато се спускаше забързано по стълбите. Джеймс почти никога не закъсняваше. Дълг беше на всеки годеник да придружава своята дама на партита и вечери, да ѝ носи лимонада и ветрила и общо взето, да ѝ угажда по всички възможни начини. Джеймс изпълняваше тази роля съвършено. През целия сезон неизменно я беше придружавал на най-различни умопомрачително отегчителни събития на Анклава, но извън тях тя почти не го виждаше. Понякога той се присъединяваше към нея и останалите си приятели на приятни разходки (следобеди в „Дяволската таверна“, чай при Анна), но дори тогава изглеждаше разсеян и угрижен. Нямаха много възможности да говорят за бъдещето си, а Корделия не бе сигурна какво би могла да каже, дори да имаха.

– Лейля?

Корделия беше стигнала до преддверието с плочки на мечове и звезди и за миг не видя никого. Миг по-късно осъзна, че майка ѝ, Сона, бе застанала до прозореца, дръпнала една от завесите с тясната си длан. Другата почиваше върху заобления ѝ корем.

– Наистина си ти – каза Сона. Корделия нямаше как да не забележи, че тъмните сенки под очите на майка ѝ като че ли бяха станали още по-дълбоки. – Къде отиваш пак?

– На партито с шейни на семейство Паунсби на Парламентарния хълм – отвърна Корделия. – Те са ужасни, но Алисър ще ходи и си казах, че така поне ще си отвлека мислите от утрешния ден.

Устните на Сона се извиха в усмивка.

– Съвсем нормално е да се притесняваш преди сватбата, Лейля джан. Аз бях ужасена в нощта, преди да се омъжа за баща ти. Замалко да избягам в Константинопол с влака, който разкарва млякото.

Корделия си пое рязко глътка въздух и усмивката на

майка ѝ посърна. *Господи*, помисли си тя. Минала бе седмица, откакто баща ѝ, Елиас Карстерс, беше пуснат от „Василиас“, нефилимската болница в Идрис. Беше прекарал там месеци – много по-дълго, отколкото бяха очаквали в началото, – за да се излекува от проблемите си с алкохола, нещо, за което останалите трима от семейство Карстерс знаеха, но никога не споменаваха.

Очаквали го бяха да си дойде преди пет дни, ала бяха получили единствено кратко писмо, изпратено от Франция. Никакво обещание, че ще се върне навреме за сватбата на Корделия. Беше отвратителна ситуация, още по-ужасна заради това, че нито майка ѝ, нито Алистър искаха да я обсъждат.

Корделия си пое дълбоко дъх.

– *Mâtân*. Знам, че все още се надяваш татко да си дойде навреме за сватбата...

– Не се надявам. Знам го – заяви Сона. – Независимо какво го е забавило, той няма да пропусне сватбата на единствената си дъщеря.

Корделия поклати глава с недоумение. Как бе възможно майка ѝ да има такава вяра? Баща ѝ беше пропуснал толкова рождени дни, дори поставянето на първата ѝ руна, заради „болестта“ си. Болест, заради която в крайна сметка го бяха арестували и изпратили във „Василиас“ в Идрис. Би трябвало вече да се е излекувал, ала отсъствието му не вещаеше нищо добро.

Откъм стълбите се разнесе тропот на ботуши и Алистър се появи в преддверието с развяна тъмна коса. Беше красив в новото си палто от туид, макар че беше намръщен.

– Алистър – каза Сона. – И ти ли ще ходиш на това прати с шейни?

– Не бях поканен.

– Не е вярно – възрази Корделия. – Алистър, отивам само защото и ти щеше да си там!

– Реших, че за нещастие поканата ми се е изгубила по пътя – заяви Алистър, махвайки пренебрежително с ръка. – И сам мога да се забавлявам, майко. Някои от нас имат неща за правене и не могат непрекъснато да ходят по развлечения.

– Честна дума, ама че сте и двамата – скара им се Сона, поклащайки глава. На Корделия това ѝ се видя крайно не-

справедливо. Тя просто беше поправила невярното твърдение на Алистър.

Сона сложи ръка на кръста си и въздъхна.

– Трябва да говоря с Риса за утре. Все още трябва да се свършат толкова много неща.

– Трябва да си *почиваш* – извика Алистър след нея, докато тя се отдалечаваше по коридора, отвеждащ в кухнята. В мига, в който майка им се скри, той се обърна към Корделия с буреносно изражение. – Баща ни ли чакаше? – попита шепнешком. – Все още? Защо продължава да се измъчва така?

Корделия сви безпомощно рамене.

– Обича го.

Алистър издаде крайно неизискан звук.

– *Chi! Khodah margam bedeh* – каза, което според Корделия беше крайно грубо.

– Любовта невинаги е разумна – изтъкна тя и при тези думи Алистър бързо извърна очи. От няколко месеца не беше споменавал Чарлс пред нея и макар че получаваше писма с грижливия почерк на Чарлс, Корделия бе намерила не едно от тях изхвърлени неотворени в кошчето. – И все пак – добави след миг, – ще ми се поне да изпрати съобщение, че е добре... заради мама.

– Ще се върне, когато той реши. В най-неподходящия момент, доколкото го познавам.

Корделия поглади меката агнешка вълна на маншона си с един пръст.

– Не искаш ли татко да си дойде, Алистър?

Изражението на Алистър беше непроницаемо. В продължение на години я беше предпазвал от истината, намирайки извинения за „пристъпите на болест“ на баща им и честите му отсъствия. Преди няколко месеца Корделия най-сетне бе научила за емоционалната цена на намесата на Алистър, невидимите белези, които толкова усърдно се опитваше да скрие.

Той като че ли се канеше да отговори, когато отвън долетя тропот на конски копита, позаглушен от сипещия се сняг. Тъмните очертания на една карета спряха до уличната лампа пред къщата. Алистър подръпна завесата и се намръщи.

– Това е каретата на Феърчайлд – отбеляза. – Джеймс не може да си направи труда да дойде да те вземе, така че изпраща парабатая си да го свърши?

– Не си справедлив – рязко каза Корделия. – И го знаеш. Алистър се поколеба.

– Вероятно си права. Херондейл действително добре си изпълняваше дълга.

Корделия загледа как Матю Феърчайлд скочи леко от каретата. Не можа да потисне мимолетното жегване на страх – ами ако Джеймс се беше уплашил и прещаше Матю, за да скъса с нея в нощта преди сватбата?

Не ставай смешна, заповяда си тя твърдо. Матю изкачи стъпалата към къщата, като си подсвиркуваше. Земята беше побеляла от сняг, тук-там имаше отпечатъци от ботуши. Пухкавата яка на палтото на Матю вече беше посипана със снежинки. Ледени кристалчета блещукаха в русата му коса, високите му скули бяха зачервени от студа. Приличаше на ангел, излязъл изпод четката на Караваджо и посипан със снежец. Едва ли щеше да си свирука, ако носеше лоши новини, нали?

Корделия отвори вратата и го видя на най-горното стъпало, да отръсква снега от лъскавите си ботуши.

– Здравей, скъпа моя – поздрави я той. – Идвам, за да те отведа на един висок хълм, откъдето ще се понесем надолу върху нестабилни, неконтролируеми парчета дърво.

Корделия се усмихна.

– Звучи прекрасно. Какво ще правим след това?

– Ако щеш, вярвай, но ще се покатерим до върха на хълма, за да го направим отново. Казват, че било някаква снежна мания.

– Къде е Джеймс? – прекъсна го Алистър. – Нали се сещаш, онзи, който би трябвало да бъде тук.

Матю го изгледа с неприязън и Корделия усети познатото свиване в гърдите си. В последно време винаги беше така, когато Алистър говореше с когото и да било от Веселите крадци. Изведнъж, преди няколко месеца, те бяха станали много по-сърдити на Алистър. Корделия нямаше никаква представа защо, а не можеше да събере сили да попита.

– Джеймс бе извикан другаде по важна работа.

– Каква работа? – попита Алистър.

– Не ти влиза в работата – отвърна Матю, видимо доволен от себе си. – Сам падна в капана, а?

Черните очи на Алистър припламнаха.

– Гледай да не забъркаш сестра ми в неприятности, Феърчайлд. Знам в какви среди се движиш.

– Алистър, престани – скара му се Корделия. – Е, наистина ли смяташ да пропуснеш партито у семейство Паунсби, или просто дразнеш майка ни? И ако е второто, искаш ли да се качиш в каретата с Матю и мен?

Алистър стрелна Матю с поглед.

– Защо дори не носиш шапка?

– И да скрия тази коса? – Матю посочи златистите си къдрици със замах. – Нима би скрил слънцето?

Изражението на Алистър красноречиво говореше, че на света нямаше гримаса, която би била достатъчен отговор на тези думи.

– Аз – заяви – отивам да се поразходя.

И без да каже нито дума повече, излезе в снежната нощ. Ефектът от излизането му от сцената беше отслабен от снега, който поглъщаше звука от стъпките му.

Корделия въздъхна и пое по пътеката заедно с Матю. Южен Кенсингтън беше същинска вълшебна приказка с бели те си къщи, заскрежени от блещукащ лед, светлината на уличните лампи беше обвита в ореоли от омекотена от снега мъгла.

– Имам чувството, че непрекъснато се извинявам заради Алистър. Миналата седмица накара млекаря да се разплаче.

Матю ѝ помогна да се качи в каретата.

– Никога недей да се извиняваш заради Алистър на мен. Той ми върши отлична работа като противник, върху когото да упражнявам остроумието си.

Матю се метна до нея и затвори тежката врата. Отвътре тапицираното с коприна купе беше наистина уютно с меките си възглавнички и кадифените завески на прозорците. Корделия се облегна назад в пейката; допирът на ръкава на Матю до ръката ѝ ѝ вдъхваше спокойствие.

– Имам чувството, че не съм те виждала от цяла вечност, Матю – подхвърли тя, доволна, че може да смени темата. – Чух, че майка ти се е върнала от Идрис? А Чарлс от Париж?

Като консул, Шарлот, майката на Матю, често отсъстваше от Лондон. Синът ѝ Чарлс, братът на Матю, заемаше пост в Парижкия институт, където учеше политика: всички знаеха, че се надява един ден да стане консул.

Матю прокара пръсти през косата си, от която се посипаха ледени кристалчета.

– Нали я знаеш мама. В мига, в който слезе от каретата, отново хуква по задачи. И разбира се, Чарлс веднага си дойде, за да я види. Напомняйки на хората в Парижкия институт колко е близък с консула, колко много разчита тя на съветите му. Философства пред татко и Мартин Уентуърт. Когато излизах, тъкмо беше прекъснал шахматната им партия, за да ги въвлече в дискусия за долноземската политика във Франция. Уентуърт имаше доста отчаяно изражение... Вероятно се надяваше Кристофър да предизвика друга експлозия в лабораторията и да му даде възможност да избяга.

– Друга експлозия?

Матю се ухили.

– Кит замалко да остави Томас без вежди при последния им експеримент. Казва, че малко му остава да накара барута да се възпламенява дори в присъствието на руни, но на Томас не му останаха вежди, които да пожертва за каузата на науката.

Корделия се опита да измисли нещо, което да каже за веждите на Томас, но не можа.

– Предавам се. Къде е Джеймс? Да не би да се е уплашил и да е избягал във Франция? Сватбата отменя ли се?

Матю извади плоско сребърно шише от палтото си и отпи, преди да отговори. Да не би да се опитваше да си спечели време? Като че ли наистина изглеждаше малко притеснен, помисли си Корделия, макар че притеснения и Матю бяха две неща, които рядко вървяха заедно.

– Боя се, че вината е моя – призна той. – Е, моя и на останалите от Веселите крадци, ако трябва да съм честен. В последния момент решихме, че не бихме могли да оставим Джеймс да се ожени, без да му организираме тържество. Моята задача е да се погрижа да не научиш нищичко за скандалните им изпълнения.

Облекчение я заля като вълна. Джеймс нямаше да я изостави. Естествено, че не. Никога не би го сторил. Та нали беше Джеймс.

Корделия изпъна рамене.

– След като току-що ми каза, че изпълненията ви ще бъдат скандални, не означава ли това, че се провали в мисията си?

– Ни най-малко! – Матю отпи още една глътка от шишето, преди да го прибере в джоба си. – Казах ти само, че Джеймс ще прекара вечерта преди сватбената си нощ заедно със своите приятели. Като нищо в момента прият чай и изучават историята на феите в Бавария. Моята задача е да се погрижа да не научиш нещо друго.

Корделия не можа да сдържи усмивката си.

– И как възнамеряваш да го постигнеш?

– Като те съпроводя до твои собствени скандални преживявания, разбира се. Да не би да мислеше, че *наистина* отиваме на партито у семейство Паунсби?

Корделия повдигна завеската на прозореца и погледна в нощта навън. Вместо затрупаните със сняг кенсингтънски улици с дървета от двете им страни, се намираха в покрайнините на Уест Енд. Тесните, потънали в мъгла улици бяха пълни с хора, които се разхождаха наоколо, говорейки на дузина различни езици, и си топлеха ръцете над огньовете, запалени в петролни варели.

– Сохо? – каза тя заинтригувано. – Какво... „Хел Рюел“?

Едната вежда на Матю подскочи.

– Че къде другаде?

„Хел Рюел“ беше долноземски нощен клуб и салон на изкуствата, който отваряше врати по няколко нощи в седмицата в една невзрачна на вид сграда на Бъруик Стрийт. И двете посещения на Корделия преди няколко месеца бяха наистина запомнящи се.

Тя пусна завеската и отново се обърна към Матю, който я наблюдаваше изпитателно. Корделия се престори, че потиска една прозявка.

– Сериозно, отново „Рюел“? Толкова пъти съм ходила там, че все едно отивам в някой женски клуб по бридж. Не може да не знаеш някое по-скандално място?

Матю се ухили.

– Да не би да ми намекваш да те заведе в „Странноприемницата на обръснатия върколак“?

Корделия го плесна с маншона си.

– Отказвам да повярвам, че това е истинско място.

– Вярвай ми, малко са местата, които са по-скандални от „Рюел“, и не бих могъл да те заведе в никое от тях и да очак-

вам Джеймс да ми прости. Да поквариш булката на своя парабатай не се смята за спортменско поведение.

Веселието на Корделия угасна. Внезапно я обзе огромна умора.

– О, Матю, знаеш, че тази женитба е наужким. Няма значение какво правя. Джеймс няма да го е грижа.

Матю като че ли се поколеба. Корделия се бе отказала от маскарада и той очевидно бе слисан. Само че Матю никога не губеше дар слово задълго.

– Грижа го е – настоя той, докато каретата поемаше по Бъруик Стрийт. – Навярно не по начина, по който всички си представят. Но не мисля, че ще бъде някакво изпитание да бъдеш омъжена за Джеймс, а и е само за една година, нали така?

Корделия затвори очи. Така се бяха споразумели с Джеймс: едногодишен брак, за да спасят репутацията и на двамата. А после тя щеше да подаде молба за развод. Щяха да се разделят дружелюбно и да си останат приятели.

– Да – отвърна тя. – Само една година.

Каретата спря под една улична лампа, чиято жълта светлина огря лицето на Матю. Корделия усети как сърцето ѝ се сви лекичко. Матю знаеше истината повече от всеки друг, дори Джеймс, ала в очите му имаше нещо... нещо, от което я обзе страх, че се досеща за последното късче от мозайката, онова, което тя криеше от всички, освен от себе си. Не можеше да понесе да я съжаляват. Не можеше да понесе някой да узнае колко отчаяно обича Джеймс и ѝ се иска бракът им да беше истински.

Матю бутна вратичката на каретата и пред очите им се разкри тротоарът на Бъруик Стрийт, лъщящ от разтопения сняг. Скочи на земята и след като размени няколко думи с кочияша, помогна на Корделия да слезе.

До „Хел Рюел“ се стигаше по тясна уличка, тръгваща от „Тайлърс Корт“. Матю улови ръката ѝ, пхна я в сгъвката на лакътя си и двамата поеха през сенките.

– Мислех си – подхвърли Матю, – че макар ние да знаем истината, останалите от Анклава нищо не подозират. Помниш ли каква напаст бяха, когато пристигна в Лондон... А сега, що се отнася до тези надути сноби, ти се омъжваш за един от най-желаните ергени в страната. Погледни само Ро-

замунд Уентуърт. Сгоди се за Тоби Бейбрук единствено за да докаже, че ти не си единствената, която се омъжва.

– Наистина ли? – На Корделия това ѝ се видя страшно забавно. И през ум не ѝ беше минало, че има нещо общо с внезапно оповестения годеж на Розамунд. – А аз мислех, че тази сватба е по любов.

– Казвам просто, че моментът, който избраха, предизвиква някои въпроси. – Матю махна безгрижно с ръка. – Мисълта ми беше, че можеш да се порадваш на това, че си обект на завистта на цял Лондон. Всички, които се държаха надменно с теб, когато пристигна в Лондон, всички, които те избягваха заради баща ти или шушукаха клюки, сега се изяждат от завист, мечтаейки си да са на твоето място. *Радвай* му се.

Корделия се изкиска.

– Винаги намираш възможно най-декадентското решение на всеки проблем.

– Смятам, че декадентството е ценна перспектива, която винаги трябва да бъде вземана предвид.

Бяха стигнали входа на „Хел Рюел“. Влязоха през частната врата и се озоваха в тесен коридор, по чиито стени висяха тежки гоблени. Изглежда, че беше украсен за Коледа (макар че дотогава имаше седмици) – гоблените бяха окичени със зелени клонки, в които бяха вплетени бели рози и червени макове.

Матю и Корделия си проправиха път през лабиринта от малки салони и се озоваха в осмоъгълната основна стая на „Рюел“. Тя беше преобразена: на равни интервали се издигаха блестящи дървета, чиито голи клони и дънери бяха боядисани в бяло, украсени с тъмнозелени венци и топки от червено стъкло. Искрящ стенопис изобразяваше горска сцена: ледник, заобиколен от отрупани със сняг борове, от сенките между които надничаха сови. Чернокоса жена със змийско тяло се обвиваше около поразено от мълния дърво – люспите ѝ бяха боядисани с блестяща златна боя. В предната част на стаята Малкълм Фейд, лилавоокият върховен магьосник на Лондон, като че ли водеше групичка феи в сложен танц.

По пода имаше купчини от нещо, което приличаше на сняг, но погледнато отблизо, се оказа ситно нарязана бяла хартия, натрупана на преспи от танцуващите долноземци.

Разбира се, не всички танцуваха: мнозина от гостите на салона бяха насядали около малки кръгли маси, обвинили пръсти около бакърени чаши, пълни с греяно вино. Недалече от там върколак и фея спореха за ирландското движение за независимост. Корделия винаги се дивеше на разнообразието от долноземци, които посещаваха „Хел Рюел“. Враждите от света навън – между вампири и върколаци или между различните дворове на феите – временно бяха забравени в името на изкуството и поезията. Разбираше защо Матю толкова харесва това място.

– Я виж ти, любимият ми ловец на сенки – разнесе се познат провлачен глас. Корделия се обърна и разпозна Клод Келингтън, млад върколак музикант, който отговаряше за забавленията в „Рюел“. Седеше на една маса заедно с фея с дълга синьо-зелена коса, която се взираше любопитно в Корделия. – Виждам, че си довела Феърчайлд – добави Келингтън. – Убеди го да бъде по-забавен. Никога не танцува.

– Клод, аз съм от жизненоважно значение за твоите развлечения – заяви Матю. – Аз съм онзи незаменим елемент. Възторжена публика.

– Защо не ми доведеш още изпълнители като нея? – Келингтън посочи Корделия с кимване на глава. – Ако случайно срещнеш такива.

Корделия нямаше как да не си спомни изпълнението, което толкова беше впечатлило Келингтън. Беше танцувала на сцената на „Рюел“ толкова скандално, че бе шокирала и себе си. Помъчи се да не се изчерви при спомена, а да изглежда като изискано момиче, което бе готово да танцува като Саломе, без окото му да мигне.

Тя кимна към украсените клонки.

– Значи, празнувате Коледа в „Хел Рюел“?

– Не точно. – Корделия се обърна и видя Хипатия Векс, покровителката на „Хел Рюел“. Въпреки че мястото бе собственост на Малкълм Фейд, Хипатия бе тази, която канеше гостите. Никой, когото тя не одобряваше, не беше допускан да прекрачи прага. Носеше искряща червена рокля, в пищната ѝ черна коса беше втъкнат позлатен божур. – „Рюел“ не празнува Коледа. Гостите му могат да правят каквото поискат в собствените си домове, разбира се, но през декември

„Рюел“ поднася почитанията си на своята покровителка с Фестум Ламия.

– Своята покровителка? Искаш да кажеш... на теб? – пита Корделия.

В характерните очи на Хипатия, чиито зеници имаха формата на звезди, се появи веселие.

– Космичната му покровителка. Нашата прародителка, наричана от някои Майката на магьосниците, а от други Майката на демоните.

– А – подхвърли Матю. – Лилит. Сега, като го спомена, действително имате доста повече сови в декора, отколкото обикновено.

– Совата е един от нейните символи. – Хипатия плъзна ръка по облегалката на стола на Келингтън. – През първите дни на Земята Бог направил жена за Адам. Името ѝ било Лилит и тя отказала да бъде подчинена на желанията на Адам, така че била изхвърлена от Райската градина. Заживяла с демона Самаел и им се родили куп демонски деца. Тяхното потомство станали първите магьосници. Това разгневило Небето и трима ангели на отмъщението – Санви, Сансанви и Семангелаф – били изпратени, за да я накажат. Направили я безплодна и я прокудили в Едом, пустош, обитавана от създания на нощта и сови. Тя и досега обитава там, но понякога протяга ръка, за да помогне на магьосниците, които са предани на нейната кауза.

По-голямата част от тази история беше позната на Корделия, макар че в легендите на нефилимите тримата ангели бяха герои и закрилници. Осем дни след като на двама ловци на сенки се родеше дете, се състоеше ритуал: имената Санви, Сансанви и Семангелаф, напявани като заклинания, се поставяха върху детето от Мълчаливите братя и Железните сестри. Това бе начин да се заключи душата на детето, обяснила бе Сона на Корделия веднъж, да я направят затворена врата за всякакво демонско влияние или обсебване.

Вероятно не бе добра идея да го спомене точно сега, помисли си тя.

– Матю действително ми обеща нещо скандално – каза вместо това, – но подозирам, че Клейвът не гледа с добро око на това ловци на сенки да посещават партита за рождения ден на прочути демони.

– Това не е рожденият ѝ ден – отвърна Хипатия. – Просто време, в което да я почетем. Вярваме, че това е моментът, когато е напуснала Райската градина.

– Червените дрънкулки, които висят от дърветата, са ябълки – осъзна Корделия. – Забраненият плод.

Хипатия се усмихна.

– В „Хел Рюел“ страшно обичаме да вкусваме от онова, което е забранено. Услажда ни се повече, защото е табу.

Матю сви рамене.

– Не виждам защо от Клейва биха имали нещо против. Не смятам, че е нужно да почитаме Лилит или нещо такова. Това е просто украса.

Хипатия изглеждаше развеселена.

– Разбира се. Нищо повече. Което ми напомни...

Тя хвърли многозначителен поглед на феята до Келингтън, която побърза да стане и да ѝ предложи мястото си. Хипатия седна, без да я погледне повече, разстилайки полите си край себе си. Феята потъна в множеството, а Хипатия продължи:

– Кутията ми Пиксис липсва от последния път, когато ни посетихте, госпожице Карстерс. Помня, че Матю също беше тук. Чудя се дали случайно не съм ви я подарила?

О, не. Корделия си спомни кутията, която бяха откраднали преди месеци и която се бе взривила по време на битката им с един мандикор. Погледна към Матю, който сви рамене и задигна чаша греяно вино от подноса на минаващия наблизено келнер.

Корделия се прокашля.

– Вярвам, че беше така. Вярвам, че ми пожелахте всичко хубаво в живота.

– Беше не само наистина мил подарък – добави Матю, – но и изигра важна роля в спасяването на Лондон от унищожение.

– Да – потвърди Корделия. – Ключова роля. Абсолютно необходима помощ в предотвратяването на истинска катастрофа.

– Господин Феърчайлд, виждам, че влияете много зле на госпожица Карстерс. Тя започва да става притесняващо дръзка. – Хипатия отново се обърна към Корделия. Звездните ѝ очи бяха непроницаеми. – Признавам, че малко се

учудвам да те видя тук тази вечер. Бих предположила, че една нефилимска булка би искала да прекара вечерта преди сватбата, като подостря оръжията си или обезглавява тренировъчни кукли.

Корделия започна да се чуди защо Матю я беше довел в „Рюел“. Никой не искаше да прекара вечерта преди сватбата си като обект на презрението на надменни магьосници, независимо колко интересно беше украсено мястото.

– Аз не съм обикновена нефилимска булка – отвърна тя рязко.

В отговор Хипатия просто се усмихна.

– Щом така казваш. Според мен тук има неколцина гости, които те очакваха.

Корделия се огледа наоколо и за своя изненада, на една маса в другия край на стаята, видя две познати фигури. Анна Лайтууд, невероятно красива както винаги, облечена в тесен сюртук и сини гети, и Люси Херондейл, много спретнатата и хубава в рокля с цвят на слонова кост, обточена със сини мъниста, която ѝ махаше енергично.

– Ти ли ги покани? – попита тя Матю, който отново беше извадил плоското си шише.

Той го наклони над устните си, смръщвайки се, когато откри, че празно, и го пхна в джоба си. Очите му блестяха.

– Да. Не мога да остана... трябва да отида на партито на Джеймс... но исках да се уверя, че ще си в добра компания. Имат инструкции цяла нощ да танцуват и да пият заедно с теб. Приятно изкарване.

– Благодаря ти.

Корделия понечи да го целуне по бузата – той миришеше на карамфил и бренди, – но Матю извърна лице в последния момент и устните ѝ докоснаха неговите. Побърза да се отдръпне и забеляза, че Келингтън и Хипатия ги наблюдават проникателно.

– Преди да си тръгнеш, Феърчайлд, виждам, че шишето ти е празно – отбеляза Келингтън. – Ела с мен на бара. Ще кажа да ти го напълнят с каквото поискаш.

Гледаше го с особено изражение. Корделия си помисли, че малко ѝ напомня на начина, по който беше гледал нея след танца ѝ. Гладно.

– Не съм от онези, които отказват предложение за „как-

вото поискаш“ – отвърна Матю и остави Келингтън да го отведе.

Корделия се поколеба дали да не извика след него, но се отказа... пък и Анна ѝ даваше знак да се присъедини към тях.

Раздели се с Хипатия и беше прекосила стаята наполовина, когато нещо в сенките привлече погледа ѝ: две мъжки фигури, близо една до друга. Матю се беше облегал на стената, Келингтън, по-високият от двамата – приведен над него.

Ръката на Келингтън се вдигна и легна върху извивката на шията на Матю, пръстите му се заровиха в меката му коса.

Корделия видя как Матю поклати глава, но в този миг групичка от гостите отидоха да се присъединят към танцуващите и ги скриха от погледа ѝ. Когато отминаха, тя видя, че Матю го нямаше, а Келингтън се връщаше при Хипатия с буреносно изражение. Корделия се зачуди защо бе толкова шокирана – знаеше, че Матю харесва както жени, така и мъже, и не беше обвързан: решенията му си бяха негови. И все пак изражението на Келингтън я обезпокои. Надяваше се, че Матю ще внимава...

Някой сложи ръка върху нейната.

Обърна се рязко и видя насреща си една жена... феята, която седеше заедно с Келингтън по-рано. Носеше рокля от изумруденозелено кадифе, а около гърлото ѝ имаше огърлица от искрящи сини камъни.

– Прости ми за натрапничеството – каза тя задъхано, сякаш беше притеснена. – Ти... ти ли си момичето, което танцува за всички нас преди няколко месеца?

– Да – отвърна Корделия предпазливо.

– Стори ми се, че те разпознах. – Феята имаше бледо, напрегнато лице. – Умението ти наистина ме възхити. Както и мечът, разбира се. Нали не греша в предположението си, че острието, което носиш, е самият Кортана?

Тя прошепна последната дума, сякаш бе нужен кураж дори само за да изрече името.

– О, не – отвърна Корделия. – Фалшив е. Просто добре изработено копие.

Феята се взря в нея за миг, а после избухна в смях.

– О, това си го биваше! Понякога забравям, че смъртните се шегуват... Това е нещо като лъжа, нали, но се очаква

да бъде смешна? Ала всеки истински елф може да различи нещо, излязло изпод ръката на Уейланд Ковача. – Тя впи поглед в меча с възхищение. – Смяе да твърдя, че Уейланд е най-великият жив ковач на Британските острови.

Думите ѝ сепнаха Корделия.

– *Жив?* – повтори тя. – Да не искаш да кажеш, че Уейланд Ковача все още е жив?

– Но разбира се! – Фейта плесна с ръце и Корделия се зачуди дали не се кани да ѝ разкрие, че Уейланд Ковача в действителност е доста подпийналият гоблин в ъгъла, нахлупил абажур на главата си. Вместо това фейта каза: – Нищо, изработено от него, не е достигало до човешки ръце от векове насам, но се говори, че той все още работи край своята пещ под една могила в Бъркшър Даунс.

– Виж ти. – Корделия се мъчеше да улови погледа на Анна с надеждата тя да я спаси. – Колко интересно.

– Ако искаш да се срещнеш с майстора на Кортана, мога да те заведа. Покрай големия бял кон и под хълма. Само срещу една монета и обещание за...

– Не – твърдо отсече Корделия. Може и да беше точно толкова наивна, за колкото я имаха гостите на „Рюел“, но дори тя знаеше какъв бе правилният отговор на фей, опитваща се да склучи сделка: да се махне. – Приятно изкарване на партито – добави, – но аз трябва да вървя.

Обърна се, за да си върви, а фейта каза с по-тих глас:

– Не е нужно да се омъжваш за някого, който не те обича, нали знаеш това?

Корделия замръзна. Погледна през рамо и видя, че замечтаността се бе изпарила от изражението на фейта. Сега то бе измъчено, остро и бдително. – Има и други пътища – каза тя. – Бих могла да помогна.

Корделия си заповяда да си придаде безизразен вид.

– Приятелите ми ме чакат – заяви и се отдалечи с разтуптано сърце.

Отпусна се на един стол срещу Анна и Люси, които я поздравиха възторжено, ала мислите ѝ бяха безкрайно далече.

Някой, който не те обича. Откъде би могла да знае онази фей?

– Дейзи! – повика я Анна. – Обърни ни внимание! Предполага се да се суетим около теб.

Тя пиеше бледо шампанско от висока, издължена чаша и сега щракна с пръсти, накарвайки да се появи още една чаша, която подаде на Корделия.

– Ура! – извика Люси възхитено, преди отново да престане да обръща каквото и да било внимание както на сайдера си, така и на приятелките си, заета с това да драска яростно в една тетрадка и да се взира неவிждащо в далечината.

– Да не би да те озари светлината на вдъхновението, миличка? – попита Корделия.

Сърцето ѝ започваше да се успокоява. Фейта просто говореше глупости, каза си твърдо. Трябва да бе чула какво ѝ бе казала Хипатия за сватбата и бе решила да си поиграе с несигурността на всяка младоженка. Коя ли жена не се тревожеше, че онзи, за когото се омъжва, може би не я обича? В нейния случай може и да беше вярно, но това бе нещо, от което всеки се страхуваше, а феите често си играеха със страховете на смъртните. Не означаваше нищо... просто опит да изтръгне от нея онова, което ѝ бе поискала по-рано – монета и обещание.

Люси размаха изцапана с мастило ръка, за да привлече вниманието ѝ.

– Тук има толкова *много* материал. Видя ли Малкълм Фейд ей там? Палтото му е великолепно. О, реших, че вместо да бъде красив морски офицер, лорд Кинкейд ще бъде художник, чиито произведения били забранени в Лондон, така че той избягал в Париж, където красивата Корделия става негова муза и е приета в най-добрите салони...

– Какво стана с херцог Бланкшър? – попита Корделия. – Мислех, че литературната Корделия е на път да стане херцогиня.

– Той умря.

Люси облиза част от мастилото на пръста си. Около шията ѝ проблясваше позлатена верижка. От няколко месеца насам носеше все един и същ прстичък златен медальон. Когато Корделия я бе попитала за него, Люси бе отвърнала, че от поколения се предава в семейството ѝ и носел късмет. Корделия ясно си го спомняше – златно проблясване в мрака – в онази нощ, когато Джеймс едва не бе умрял от демонска отрова в гробището „Хайгейт“. Не помнеше да я беше виждала да го носи преди това. Предполагаше, че би могла

да настоява за повече информация, но знаеше, че самата тя има тайни от своя бъдещ парабатай... едва ли би могла да изисква да научи всички тайни на Люси, особено за нещо толкова дребно като някакъв си медальон.

– Звучи като наистина трагичен роман – отбеляза Анна, любувайки се на начина, по който шампанското ѝ отразяваше светлината.

– О, нищо подобно – увери я Люси. – Не исках литературната Корделия да бъде вързана за един мъж. Исках да преживее приключения.

– Едва ли е чувството, на което би се надявал човек в навечерието на една сватба – отвърна Анна, – но определено одобрявам. Макар да се надявам, че ще продължиш да имаш приключения дори и след като се омъжиш, Дейзи.

Сините ѝ очи искряха, докато вдигаше чаша за наздравица.

Люси също вдигна своята.

– За края на свободата! За началото на щастливо пленничество!

– Глупости – заяви Анна. – Сватбата на една жена е началото на нейното освобождаване, Люси.

– Как така? – попита Корделия.

– В очите на обществото – обясни Анна – една неомъжена дама се намира във временно състояние на неомъженост, с надеждата всеки момент да се омъжи. Една омъжена жена, от друга страна, може да флиртува с когото си иска, без да навреди на репутацията си. Може да пътува свободно. До апартамента ми и обратно например.

Очите на Люси се разшириха.

– Да не искаш да кажеш, че някои от любовните ти авантюри са били с дами, които са омъжени?

– Искам да кажа, че обикновено е така. Просто една омъжена жена е по-свободна да прави каквото си поиска. Една необвързана млада дама едва може да напусне дома си без придружител. Една омъжена дама може да пазарува, да посещава лекции, да се среща с приятели... Има дужина оправдания да отсъства от дома си, докато носи красива шапка.

Корделия се изкиска. Анна и Люси винаги успяваха да я развеселят.

– А ти харесваш дамите с красиви шапки.

Анна повдигна замислено пръст.

– Дама, която може да избере шапка, която наистина ѝ отива, вероятно обръща внимание на всеки детайл от тоалета си.

– Какво мъдро наблюдение – каза Люси. – Имаш ли нещо против да го включа в романа си? Звучи досущ като нещо, което лорд Кинкейд би казал.

– Прави каквото поискаш, малка сврако – отвърна Анна, – и така вече ми открадна половината от най-добрите реплики. – Погледът ѝ се плъзна из стаята. – Видя ли Матю с Келингтън? Надявам се да не подхванат отново онази история.

– Какво е станало с Келингтън? – полюбопитства Люси.

– Той разби сърцето на Матю преди около година – отвърна Анна. – На Матю му е навик да му разбиват сърцето. Изглежда, че предпочита безнадеждната любов.

– Така ли? – Люси отново дращеше в тетрадката си. – Виж ти.

– Моите почитания, прекрасни дами. – Висок млад мъж с мъртвешки бледа кожа и къдрава кестенява коса изникна до масата им като с магия. – Коя от вас, ослепителни красавици, жадува да танцува първа с мен?

Люси скочи.

– Аз ще танцувам с теб. Ти си вампир, нали?

– Ъ... да.

– Страхотно. Ще танцуваме и ти ще ми разкажеш всичко за вампирството. Прокрадваш ли се тайно по следите на красиви дами по улиците на града с надеждата да си пийнеш от изисканата им кръв? Ридаеш ли, защото душата ти е прокълната?

Тъмните очи на младия мъж се стрелнаха разтревожено наоколо.

– Аз наистина исках само да повалсувам – каза той, но Люси вече го беше уловила и го дърпаше към танцуващите.

Музиката се усили, а Корделия и Анна се чукнаха с чаши-те си, заливайки се от смях.

– Горкият Едуин – подхвърли Анна, поглеждайки към танцьорите. – И така си е доста нервничък. А сега, Корделия, моля те, разкажи ми и най-малката подробност за сватбените планове, а аз ще донеса още шампанско.